

ΙΤΑΛΙΚΟ ΤΟΠΕΙΟ

Τ' ἀρχαῖο ἐλληνικὸ θέατρο, στ' ἀπόμερο σικελικὸ ἀκρογιάλι ἀγνάντια, ὅσο ποῦ φτάνει ἡ ματιά, τὰ μάκρη τῶν νερῶν. Ἀνάμεσ' ἀπ' τὶς χαραμάδες τῶν πετρῶν, ἀγριολούλουδα ἀνθοῦν, ὅπου τὰ πόντια πνεύματα περίλυπα ἀργοκινοῦν μὲ τῆς μεγάλης μοναξιάς τὸν ἤρεμον ρυθμόν.

Κάπου καὶ ποῦ στόχαστικός, μὲ τὸν αὐλὸ στὰ χεῖλη καὶ μὲ τὰ μάτια θλιβερὰ ἀπὸν' ἀόριστο καῦμό, τῶν Εἰδυλλίων ὁ βοσκὸς περνάει ἐκεῖθε, ὄνειρο ποῦ ἀπόμεινε μέσ' τῆ ζωῆ, κι' ὁ ἀγροτικός του ὁ σκοπὸς τρεμουλιαστὰ ἤξει, ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε ἐρίγησαν ἀπὸ τῆς Τραγωδίας τὸ πάθος, οἱ ὄραιοι θνητοί.

Στὰ μαρμαρένια τὰ θρονιά ποῦ ἀντιλαλεῖ ὁ αὐλὸς τοῦ σγουρομάλλη τοῦ βοσκοῦ ποῦ κελαδεῖ τὸν πόθο, καὶ τὰ βαθύλαλα, πλατεῖα τοῦ πέλαου βουγγητά, ὁ Ἥλιος ἀνατέλλοντας χρυσᾶ στεφάνια ἀφρίνει.

Καὶ στὴν ἀφρόπεπλη θεὰ, ποῦ ἀπ' τὸ ἀρχαῖο ἀνάγλυφο νοσταλγικὰ χαμογελά, πρὸς τὰ πουλιὰ ὅπου περνοῦν, στὰ πλοῖα ποῦ μισεύουν, μιὰ μυστικὴ παρηγοριὰ φέρνει ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἀρματοδρομία κρινοπρόσωπη, ἡ γνώριμη Σελήνη.

ΣΤΟΝ ΕΡΧΟΜΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Στὰ νερὰ τὰ ἐσπέρια ἀπλώνοντας
τὴ γαλήνια Σκέψη μου, πλανιέμαι
στὰ νερὰ τὰ ἐσπέρια ποῦ κυματοῦν στὴ Δύση,
λούζομαι κι' ἀναγεννιέμαι.

Μακρούα, σὰ θύμησες, περνοῦνε τὰ πλεσύμενα,
μὲ τὰ πανιὰ δλάνοιχτα, δλάσπρα,
ἐνῶ ψηλὰ ἀπ' τὰ χάη σπιθοβολοῦν
σὰ μάτια ποθοπλάνταχτα τὰ πρῶτα ἄστρα.

Πέρα, ἡ χώρα μὲ τὴν ἀνθρωποβοή,
μὲ τὶς χαρές, τὶς λύπες καὶ τὰ πάθη·
γύρου μου, οἱ νερόκοσμοι ποῦ περνοῦν σιωπηλοὶ
καὶ κάτου μου, τὰ μαγικὰ κι' ἄφταστα βάθη.

Ἀπ' τὰ νερὰ τὰ ἐσπέρια ποῦ κυματοῦν
στὰ πέρατα τ' ἀλαργινὰ τοῦ ὄνειροκόσμου,
σὲ χαιρετάω, ὦ Ἥλιε, ὅπου χάνεσαι,
καὶ τὶς στερνὲς ἀχιτίδες σου δέχομαι ἐντὸς μου.